

Valentijnsdag

Veertien februari, de dag waarop wij vroeger de verjaardag van onze moeder vierden. Dan kwamen al haar zusters met hun echtgenoten op bezoek.

De welgedane tantes deden altijd aan de lijn- dat zeiden ze tenminste- met uitzondering van veertien februari. En dat was logisch, want mijn moeder kon goed koken en mijn vader was een meester in het bakken.

In mijn herinnering was het altijd ongelooflijk koud in februari. De vaarten, beken en meertjes waren dicht en wij reden al glijdend en slippend met de fiets over het ijs van school naar huis. De geschiedenis leert echter dat dat niet waar was. Ik had ook het idee dat we om de drie jaar steevast een Elfstedentocht hadden. Dus ook niet waar. Het geheugen speelt heel vaak vreemde spelletjes met ons.

Veertien februari is nu de dag geworden waarop de romantiek in het middelpunt van de belangstelling staat. Er worden de prachtigste ansichtkaarten verstuurd voorzien van lieve wensen. In sommige gevallen worden er zelfs dozen bonbons of boeketjes bloemen bij bezorgd om te laten weten dat hij of zij heel erg gewaardeerd wordt. Een enkele keer komt het voor dat iemand- meestal anoniem- een liefdesverklaring schrijft en verstuurt. De persoon in kwestie moet dan maar raden wie de afzender is. Dat overkwam een van mijn zusjes. 'Hè bah,' zei ze toen ze de envelop opende. 'Ik weet echt wel van wie die komt. Heeft die man nou nog niet door, dat ik niets voor hem voel? En hij is veel te oud.'

Wij voelden met haar mee. Niets erger dan iemand die verliefd op je is, terwijl dat omgekeerd niet het geval is.

Die man heette Don. Het was een mager iemand met een smal gezicht, donkere ogen en donker, krullend haar dat op zijn schouders viel, in die tijd iets heel bijzonders. Zijn opvallende, kleurige kleren slobberden een beetje om zijn magere lijf en daarbij liep hij altijd op sandalen, wat mijn vader de opmerking ontlokte: 'Net onze Lieveheer in burger.' 'Nou, ik weet niet hoe de lieve Heer eruitziet, maar zo stel ik me Hem niet voor, hoor,' reageerde mijn zusje kribbig.

Don kwam af en toe zelfs in de kerk om zijn geliefde te zien, tot ergernis van mijn zusje. Maar het kon nog erger: Op een zondagmorgen vroeg hij mijn moeder of hij mee mocht voor de koffie. Ze had medelijden met hem, en zo zat Don een tijdje later pontificaal in onze woonkamer.

'Nou ben ik zelfs thuis niet meer veilig,' raasde mijn zusje in de keuken. 'Dat stomme gedoe. Mam stinkt er ook altijd in. Iemand hoeft maar zielig te kijken, of ze gaat al voor de bijl. Lieve mevrouw Kroes, mag ik even gezellig met je mee om koffie te drinken?' zei ze op huilerige toon. 'Ja hoor, jongen, ga jij maar fijntjes mee,' deed ze vervolgens de medelijdende stem van mijn moeder na.

'Maar wat kon ze dan anders zeggen? Nee, jij mag niet bij ons komen?' vroeg mijn oudste zusje.

'Ja, ze had gewoon moeten weigeren: 'Jij komt er bij ons niet in,' reageerde mijn zusje heftig. Wij hadden met haar te doen, maar moesten er ook wel een beetje om grinniken.

'Ja, lachen jullie maar. Intussen zit ik met de gebakken peren. Kan niemand mij nu helpen?' jammerde ze vervolgens. 'Wat moet ik doen? Ik ga echt niet naar binnen. Hoe moet ik nu van hem afkomen?'

Ze liep natuurlijk wel naar binnen, maar ging zo ver mogelijk uit de buurt van Don zitten en dronk mokkend haar koffie. Na een kwartier stond ze op en liep weg. 'Kom zo terug, moet even wat doen,' mompelde ze. Maar mijn zusje kwam niet terug.

‘Ga jij es kijken waar ze blijft?’ vroeg mijn moeder mij. Ze voelde zich vreselijk opgelaten. Haar dochter die zomaar was verdwenen. Hoe moest dat nu met die man? Ik zocht door het hele huis, maar mijn zusje was nergens te vinden. Toen ik in de schuur keek, bleek haar fiets te zijn verdwenen. Die is vertrokken, wist ik. Inderdaad, mijn zusje was naar het huis van onze grootouders vertrokken. Toen ze mijn grootmoeder uitlegde, waarom ze was gekomen, reageerde deze heel kort: ‘Verstandig, kind, dat je wegging. Die man komt niet meer terug.’ Ze kreeg gelijk, Don vertrok en wij hebben hem nooit meer gezien.

De tantes en hun echtgenoten zijn allemaal overleden evenals mijn ouders. Ook Don verblijft waarschijnlijk niet meer in het land der levenden, want hij was aanzienlijk ouder dan mijn zusje. Alleen de herinneringen aan het verleden zijn gebleven en ook de liefde voor alle mensen van wie we hielden en die er helaas niet meer zijn. Dan denk ik wel altijd: *Geslachten gaan, geslachten komen... Wij zijn in Uw ontferming opgenomen.* Ik vind dat altijd een vertroostende gedachte.

Valentijnsdag... dag van de genegenheid en van de liefde... een dag waarop je tegen je geliefden kunt zeggen: ik houd van jou.
